

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 433/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej JUDr. Silviou Kollárovou, advokátkou, Štúrova 29, Levoča, proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 9 T 102/2020-132 z 22. júla 2021, uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 9 To 29/2021-176 z 1. decembra 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 33/2022 z 28. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje priznať jej finančné zadostučinenie v sume 10 000 eur. Zároveň navrhuje priznať náhradu trov konania pred všeobecnými súdmi, ako aj pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 T 102/2020-132 z 22. júla 2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) bola sťažovateľka uznaná za vinnú zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo jej bol podľa uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov, ktorého výkon jej bol podmiennečne odložený so stanovením skúšobnej doby v trvaní 1 roka. Bol jej uložený aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na 2 roky.

3. Proti napadnutému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 9 To 29/2021-176 z 1. decembra 2021 (ďalej aj

„napadnuté uznesenie krajského súdu“) tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie zamietol. O dovolaní sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 4 Tdo 33/2022 z 28. marca 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“; spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“) tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

4. Najvyšší súd po zhrnutí obsahu dovolania sťažovateľky [ktoré podľa jeho zistenia sťažovateľka založila na porušeníach podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i), k) a l) Trestného poriadku] a ďalších vyjadrení dospel k záveru o zrejmom nesplnení dôvodov dovolania. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku popri všeobecných východiskách k námietke sťažovateľky o nevykonaní znaleckého dokazovania na vysvetlenie rozdielu nameraných hodnôt alkoholu v krvi uviedol, že okresný súd sa zaoberal meniacou sa hladinou alkoholu v dychu sťažovateľky, konštatujúc, že ide o nie neobvyklý jav v súdnej a lekárskej praxi súvisiaci s procesom vstrebávania alkoholu, čoho dôsledkom môže byť jeho stúpajúca hladina v neskoršom období. Okresný súd pritom považoval za dôležité, že pri všetkých troch meraniach bola u sťažovateľky prekročená hladina jedného promile alkoholu v dychu, s čím sa krajský súd v podstate stotožnil, konštatujúc, že priebeh alkoholemiekej krivky môžu ovplyvniť viaceré skutočnosti a v tomto smere nevidel dôvod na znalecké dokazovanie, keďže dychová skúška bola vykonaná zariadením, ktoré disponovalo platným certifikátom. Podľa najvyššieho súdu je potrebné prisvedčiť súdom, že vstrebávanie alkoholu je komplikovaným procesom ovplyvneným rôznymi faktormi, podstatným však bolo, že zariadenie malo platný certifikát, vo všetkých troch prípadoch bola nameraná hodnota presahujúca jedno promile, preto skutočne nebol dôvod na pochybnosti týkajúce sa správneho fungovania dotknutého zariadenia a ani na nariadenie znaleckého dokazovania na vysvetlenie kolísania hladiny alkoholu v dychu obvinenej. Takéto zistenie nemalo z hľadiska prejednávanej veci žiadny význam, nebolo to podstatné pre rozhodnutie o vine alebo nevine sťažovateľky. Podľa najvyššieho súdu odkaz krajského súdu na odbornú publikáciu bol len podporným argumentom nemajúcim žiadny zásadný význam pre správnosť úvah súdov, a preto aj keď krajský súd formuloval už odborné závery, ktoré patria skôr znalcovi, vzhľadom na nepodstatnosť a nadbytočnosť tejto argumentácie jej pojatím do napadnutého uznesenia nedošlo k porušeniu práv sťažovateľky a vôbec nie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Súd sa riadne zaoberali jej návrhom na doplnenie dokazovania, nevyhovenie mu odôvodnili úvahou, ktorú nemožno považovať za arbitrárnu alebo svojvoľnú. Najvyšší súd jej obsah v zásade nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom, ako to vyplýva z § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Sťažovateľke nič nebránilo zabezpečiť si vlastný znalecký posudok a predložiť ho v trestnom konaní.

5. K námietkam sťažovateľky súvisiacim s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (sudca okresného súdu spôsobil prietahy v konaní, obišiel vykonanie superrýchleho konania, neodročil hlavné pojednávanie napriek námietke zaujatosti a nezachytil odôvodnenie tohto postupu v zápisnici, trval na pripojení nesúvisiaceho spisu, dôvody nevylúčenia nepojal do napadnutého rozsudku, o vrátení vodičského preukazu rozhodol po roku, sťažovateľke uložil trest zákazu činnosti bez spomenutia a započítania doby predchádzajúceho zadržania vodičského preukazu) najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka nimi namieta buď procesný postup súdu, alebo nepatria do rámca § 31 ods. 1 Trestného poriadku. O takýchto námietkach sa nekoná

a nie sú spôsobilé opodstatniť vylúčenie zákonného sudcu. Sťažovateľka nimi nenaplnila ani uvedený dovolací dôvod. Nad rámec uviedol, že podanie námietky zaujatosti bez odôvodnenia ani následné podanie sťažnosti proti rozhodnutiu o nej, nebránia vykonaniu už nariadeného úkonu trestného konania s výnimkou rozhodovania vo veci samej. Okresný súd nerozhodol na hlavnom pojednávaní 17. mája 2021 vo veci samej, nič mu preto nebránilo tento úkon vykonať napriek vzneseniu námietky sťažovateľkou. O námietke bolo rozhodnuté právoplatne 16. júna 2021 uznesením sudcu okresného súdu, ktorým tento nebol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania a sťažovateľka proti tomuto uzneseniu nepodala sťažnosť. O nevylúčení bolo rozhodnuté pred rozhodnutím vo veci.

6. Námietky týkajúce sa prieťahov v konaní podľa najvyššieho súdu nespádajú do rámca dovolacích dôvodov, pre úplnosť však uviedol, že sťažovateľka sa skutku dopustila 22. júna 2020 a vec bola právoplatne skončená 1. decembra 2021. Trestné konanie trvajúce ani nie 1 a pol roka, aj keď nie v skutkovo alebo právne zložitej veci, nie je možné považovať za konanie poznačené prieťahmi, teda porušujúce právo na prejednanie veci v primeranom čase.

7. Žiaden dovolací dôvod podľa najvyššieho súdu nenapĺňa námietka, že sudca okresného súdu trval na pripojení nesúvisiaceho spisu, navyše keď tento spis je dôležitým dôkazom na zhodnotenie doterajšieho spôsobu života sťažovateľky ako predpokladu rozhodovania o treste. Nenapĺňa ho ani námietka o označení sudcu okresného súdu v zápisnici o hlavnom pojednávaní ako zastupujúceho sudcu, keď podľa obsahu spisu je zrejmé, že vec bola náhodne pridelená konajúcemu sudcovi a zrejmu nesprávnosť tento opravil. Na rozhodovanie o vine alebo nevine sťažovateľky nemalo žiadny vplyv rozhodovanie o započítaní doby zadržania vodičského preukazu do trestu zákazu činnosti, o ktorom sa rozhoduje samostatným uznesením (k čomu vskutku došlo s odkazom na č. l. 186), a nebol dôvod túto skutočnosť riešiť v dôvodoch napadnutého rozsudku. Ani námietka o zasielaní písomností obhajkyni ako fyzickej osobe nenapĺňa žiadny dovolací dôvod, keďže tento nedostatok nemal žiaden zásadný vplyv na práva ani postavenie sťažovateľky. Ostatné nespomenuté námietky najvyšší súd považoval za nepodstatné, nenapĺňajúce žiadny dovolací dôvod a nemajúce zásadný dopad na práva sťažovateľky.

8. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd po priblížení skutkovej vety uviedol, že popísané ustálené konanie nepochybne napĺňa znaky prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Námietky, že nebolo preukázané priamym dôkazom naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, o nezabezpečení relevantných dôkazov, o neunesení dôkazného bremena orgánmi činnými v trestnom konaní, o nevykonaní krvných testov sťažovateľky a o možnosti riešenia veci v priestupkovom konaní považoval najvyšší súd za smerujúce proti správnosti zisteného skutku uvedeného v skutkovej vete a hodnoteniu dôkazov, ktoré zjavne nenapĺňajú uvedený dovolací dôvod, sú z dovolacieho prieskumu vylúčené. Zopakoval nemožnosť skúmania a zmeny správnosti a úplnosti skutkového stavu, pričom okresný súd dostatočným, zrozumiteľným a logickým spôsobom, s ktorým sa krajský súd stotožnil, objasnil svoje úvahy vedúce k záveru o vine a treste sťažovateľky, ktoré nie je možné považovať za svojvoľné. Sťažovateľka sa uvedenými námietkami dožadovala iného hodnotenia dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu, čo uvedený dovolací dôvod nenapĺňa. Okresný súd a krajský súd v zásade dostatočným a nearbitrárnym spôsobom uviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy opreli svoje zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení dôkazov, ako sa vyrovnali s obhajobou a nevykonanými

dôkazmi. Súdy svoj záver o spáchaní skutku sťažovateľkou založili na záznamoch o dychových skúškach vykonaných certifikovaným analyzátorom dychu príslušníkov Policajného zboru, z ktorých sú zrejmé namerané hodnoty a priznanie požitia alkoholických nápojov sťažovateľkou pred jazdou. Osobné vozidlo sťažovateľky príslušníci podľa úradného záznamu zastavili okrem iného preto, lebo bezdôvodne na ceste prechádzalo zo strany na stranu a pri spozorovaní hliadky prudko odbočilo na ulicu a vodička už navonok javila známky požitia alkoholu, na čo bola vyzvaná na podrobenie sa dychovej skúške. Nad rámec k námietke o použití zásady „*in dubio pro reo*“ a riešenia veci v priestupkovom konaní najvyšší súd uviedol, že pri troch dychových skúškach potvrdzujúcich prítomnosť alkoholu nad 1 promile, priznaní sťažovateľky, spôsobe jazdy sťažovateľky a jej správaní po zastavení vozidla príslušníkmi neprichádzalo prejednanie jej konania v priestupkovom konaní do úvahy, keďže bez akýchkoľvek pochybností svojím konaním naplnila znaky stíhaného trestného činu.

9. Sťažovateľka podľa najvyššieho súdu neuviedla žiadnu argumentáciu, ktorú by bolo možné podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g), k) a l) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Samosudca okresného súdu a senát odvolacieho súdu jej upreli spravodlivosť v konaní, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo nevysvetlili dôvody svojich postupov. Absolútne to neriešil, ale všeobecne obchádzal aj najvyšší súd napriek podanému dovolaniu. Vo vzťahu ku krajskému súdu sťažovateľka namieta nedostatočne jasné, určité a preskúmateľné odôvodnenie možnosti uplatnenia popisu uvedeného v publikácii MUDr. Ľubomíra Straku, PhD., a spol. na jej prípad, ktorým bolo odôvodnené zamietnutie jej návrhu na dokazovanie bez vysvetlenia rozdielov v nameraných hodnotách alkoholu v krvi. Nedôsledne, neobjektívne a nezákonne sa zistil skutočný stav veci, prípravné aj súdne konanie (na okresnom súde a odvolacom súde) sa vykonávali jednostranne s cieľom zničiť a degradovať sťažovateľku, vec mohla byť pritom riešená v priestupkovom konaní. Najvyšší súd to špekulatívnym spôsobom obchádzal, dovolanie len všeobecne zamietol.

11. Zvyšok námietok sťažovateľka smeruje proti okresnému súdu. Odsudzujúci rozsudok je založený neobjektívne a jednostranne na špekulatívnom závere bez vecnej právnej a skutkovej argumentácie. Ide o dehonestáciu sťažovateľky, nebolo jednoznačne preukázané priamym dôkazom naplnenie skutkovej podstaty úmyselného trestného činu. Vyskytli sa účelové prietahy v trvaní takmer jedného roka. Špekulatívnym spôsobom sa obišlo vykonanie tzv. superrýchleho konania. Samosudca ignoroval jej námietku zaujatosti a vykonal hlavné pojednávanie 17. mája 2021. Rozhodol o nej až o niekoľko dní a nezmienil sa o nej v napadnutom rozsudku. Konal v konflikte záujmov, keď pripojil spis sp. zn. 9 T 32/2019. Obžalobu vzhľadom na jednostranné vyšetrovanie ani nemal prijať. Samosudca nijako v rozsudku nespomenul takmer ročné zadržanie vodičského preukazu, túto dobu nezapočítal a ani nie po mesiaci od vydania uznesenia z mája 2021 o jeho vrátení sťažovateľke uložil trest zákazu činnosti. Sťažovateľka namieta aj nedostatky postupu orgánov činných v trestnom konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, ale aj ich nesprávnosti a nezákonnosti.

13. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľka v návrhu na rozhodnutie (petite) síce pomenovala jednotlivé označené práva, avšak bez ich označenia konkrétnymi článkami. Keďže boli jednoznačne zrejmé z obsahu ústavnej sťažnosti, ústavný súd vymedzil predmet tejto ústavnej sťažnosti tak, ako je uvedené v bode 1 tohto uznesenia.

14. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka prezentuje aj námietky týkajúce sa konania orgánov činných v trestnom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu namietaných rozhodnutí a ktoré v petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka neoznačila ako porušovateľov jej práv. Ak by sa tak aj stalo, ústavný súd by túto časť ústavnej sťažnosti musel odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie, keďže proti postupu orgánov činných v trestnom konaní sťažovateľka mala možnosť brániť sa aj v priebehu konania pred súdom, čo aj využila. Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti pristúpil k posúdeniu námietok sťažovateľky týkajúcich sa nasledujúcich rozhodnutí všeobecných súdov.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu:

15. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

16. Sťažovateľka mala možnosť podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie krajskému súdu. Takéto odvolanie aj podala a bolo o ňom rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

17. Z obsahu sťažnostných námietok vyplýva, že sťažovateľka ústavnou sťažnosťou vyčíta vykonávanie dôkazu, nedôsledné, neobjektívne a nezákonné zistenie skutočného stavu veci, vykonávanie konania jednostranne s cieľom zničiť a degradovať sťažovateľku. Sťažovateľka proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktoré odôvodnila totožnými námietkami.

18. Sťažnostné výhrady k prípadným závažným excesom v dokazovaní, k zaujatosti samosudcu okresného súdu či k správnosti právneho posúdenia, ku kvalite odôvodnenia pritom mohli byť

a boli predmetom dovolacieho prieskumu. Najvyšší súd sa vyjadril aj k námietkam o prieťahoch v konaní, o pripojení nesúvisiaceho trestného spisu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho súdu) v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti.

19. Ústavný súd nemá na opätovné posúdenie totožných argumentov sťažovateľky právomoc, pretože už boli predmetom posúdenia v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľka aj iniciovala a ktoré najvyšší súd zavŕšil vydaním napadnutého uznesenia, ktoré obsahovalo aj vecné posúdenie argumentov sťažovateľky, a to napriek tomu, že v konečnom dôsledku bolo dovolanie odmietnuté. Dovolanie predstavuje účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľky (m. m. napr. II. ÚS 345/2020, III. ÚS 420/2021).

20. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

III.3. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

21. Podľa sťažovateľky najvyšší súd absolútne neriešil ňou vyčítané nedostatky v postupe okresného súdu a krajského súdu, ale ich všeobecne obchádzal.

22. Úlohou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstránenie závažných procesných a hmotnoprávných chýb v právoplatných rozhodnutiach súdov. Nejde tak podľa Trestného poriadku o ďalší „úplný“ prieskum napadnutého meritórneho rozhodnutia (jeho vecnej správnosti) a ďalšie posudzovanie otázky viny či trestu. Podmienky prípustnosti dovolania rieši zákon. Určenie podmienok obmedzujúcich prípustnosť dovolania, je pritom v komplexnom ponímaní legitímne a korešponduje s postavením a úlohami, ktoré najvyšší súd ako dovolací súd plní. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Negatívne posúdenie otázky prípustnosti dovolania nemôže viesť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa vtedy, ak zákonné pravidlá dovolania nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa. K takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke posúdenia prípustnosti dovolania.

23. Posúdenie existencie dôvodu na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (t. j. nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) zahŕňa v nevyhnutnej miere aj vecný prieskum dovolacej argumentácie dovolateľa na účely zistenia, či ním uvádzané skutočnosti reálne (nielen formálne) napĺňajú ním označené dôvody dovolania ustanovené v § 371 Trestného poriadku. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne akceptuje postup, keď najvyšší súd po nevyhnutnom vecnom prieskume dovolania dospeje k náležite (ústavne konformne) odôvodnenému záveru, že je zrejmé, že nie sú splnené dovolateľom uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku

a dovolanie preto odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (napr. III. ÚS 265/2012, II. ÚS 528/2014, I. ÚS 108/2017, IV. ÚS 186/2018, III. ÚS 188/2018).

24. Ústavný súd v prvom rade akcentuje, že je potrebné dôsledne odlišovať úlohu ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd od iných orgánov verejnej moci, čo musí odrážať aj odôvodnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať doslovným prevzatím obsahu podaní z konania pred všeobecnými súdmi. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľky, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že sťažovateľka pred ústavným súdom opakovane uplatňuje rovnakú argumentáciu, akú prezentovala v konaní pred krajským súdom či najvyšším súdom, ktorú dopĺňa o minimálnu ústavnoprávnu argumentáciu o nedostatku odôvodnenia napadnutých rozhodnutí.

25. Ústavný súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu nezistil prítomnosť nedostatkov vysvetlenia postupu krajského súdu alebo okresného súdu vo vzťahu k dovolacím námietkam. Najvyšší súd sa jasne, zrozumiteľne a pomerne detailne vyjadril k všetkým podstatným námietkam sťažovateľky. Ústavný súd nezistil žiadne známky „všeobecného obchádzania“ či „špekulatívneho obchádzania“ vysvetlenia v odôvodnení napadnutého uznesenia. V týchto okolnostiach a pri zohľadnení uvedenia konkrétnych dôvodov nevykonania dôkazov všeobecnými súdmi ústavný súd nespozoroval, že by v konečnom dôsledku bolo trestné konanie vo výsledku zaťažené nedostatkami dosahujúcimi intenzitu porušenia práv sťažovateľky na spravodlivý súdny proces.

26. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zhrnul podstatu argumentov dovolania výstižným spôsobom. Následne námietky podriadil pod dostupné dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku a spätne preskúmateľným spôsobom vyhodnotil ich naplnenie. Svoj postup jasne a zrozumiteľne opísal v odôvodnení, čím podľa zistenia ústavného súdu vo výsledku ústavne udržateľne vyložil aplikovanú právnu úpravu dovolacích dôvodov. Ústavný súd sa nemôže stotožniť so všeobecnou námietkou sťažovateľky o nesprávnom či nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý sa zrozumiteľne a preskúmateľne vyjadril ku každému z materiálne uplatnených dovolacích dôvodov [§ 371 ods. 1 písm. c), e) a i) Trestného poriadku], a to ústavne akceptovateľným spôsobom. Ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľka svoju argumentáciu týkajúcu sa tvrdeného nevysporiadania sa najvyššieho súdu s jej dovolacími dôvodmi v ústavnej sťažnosti v konkrétnostiach vôbec nerozvíjala a kvalifikovane nepolemizovala s jednotlivými závermi najvyššieho súdu. Z hľadiska presvedčivosti odôvodnenia ústavný súd nezistil v napadnutom uznesení známky ústavného nesúladu.

27. Na základe už uvedených skutočností ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľky ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Zároveň poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Zohľadňujúc sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, ústavný súd uzatvára, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu